

antwoordt hij: Hexenschuss. Na een paar dagen zie ik hem weer; hij loopt nog moeilijker en hoe meer de dag van de ochtendwandeling nadert, des te erger schijnt de kwaal te worden. Eindelijk, in de generale repetitie van Symphonia, zegt hij: „ik zal je moeten verzoeken mij op de wandeling te vervangen. Je ziet wel, ik kan bijna niet lopen.”

Wat kon ik anders doen dan toestemmend antwoorden?

Maar... het concert duurde tot bijna half twaalf; van het zeer genoegelijke en geanimeerde souper kwam ik 's nachts om drie uur thuis. Kwartier over zes was ik aan de Beurs, de wandeling was als gewoonlijk tusschen half negen en negen uur afgelopen, en daarna heb ik dien dag nog acht uren les gegeven.

Mijn laatste dienst bij de Rotterdamsche Schutterij was wèl zwaar! Na twee dagen liep Blumentritt weer volkomen normaal.

Het gemis van een officiëel muziekkorps liet zich wel zeer sterk gevoelen; men wakte dus de Stafmuziek tot nieuw leven, maar – zonderling besluit! – vertrouwde de exploitatie toe aan drie leden van het korps, die een kapelmeester benoemden. De chef, aangesteld door drie van zijn subalternen!

Van hoe dat alles gegaan is heb ik geen persoonlijke ervaringen meer. Ik verliet Rotterdam in 1890 om naar Amsterdam te gaan; twee jaren later kwam ik te Utrecht wederom (maar gelukkig slechts zeer kort!) in dienst van de schutterij. Het operette-karakter van die instelling is mij ook daar uit verschillende voorvallen zeer sterk gebleken, maar het relaas van die ondervindingen behoort niet thuis in het Rotterdamsch Jaarboekje.